

27. Oct. 1847

FACTS

Date:

27. Oct. 1847

Page number:

Dagbog D, side 35

TRANSCRIPTION

27 October 47 Aften

Stille! Stille! vær besindig og mild, dæmp Lidenskaben, udtal dig roligt og heelt, klag ikke, stille! stille! Er din Følelse, din Længsel dyb og inderlig, da vil den ved Guds Naade vel engang blive stillet – og er det ikke hans Villie, da lad ikke Bitterhed faa Magt med dig. Gud i Himlen! giv mig Styrke til at bære, til at resignere – at jeg maa vinde mig selv. Lad mig samle mig, lad mit Væsen give mine Venner Tillid til mig, almægtige Skaber! giv mig Kraft til at opoffre selv min inderligste Længsel efter huslig Lykke for det Evige i mig, ja, lad Evighedens Liv oprinde i mig, strax, fra denne Time. Moder! Du, som gav mig Livet! giv mig ogsaa Din Fromhed, Din Resignation! Stille! Stille! Lad mig vandre i Stilhed mine Dage! lad mig engang stille synke til det Bryst, som vil kjærligt [~~overstreget: ban~~] hæve sig mod mit, kjærligt, men i Stilhed! lad mig stille synke hen i Dødens Favn, naar den aabner sig for mig, kun som en Overgang til det evige Liv, som alt her skal være begyndt – Stille! Stille! o, saa stille!

22 Febr 47.

7) Der Kreyer: Wie des Mondes Abbild zittert
In dem weiten Meeresbogen,
Ist er selbst still und sicher
Wandelt an dem Nismalsbogen.

Also wandelt Du, Geliebte,
Still und sicher, und es zittert
Nur Dein Abbild nur im Herzen,
Weil unser eignes Herz erschüttert.

24 October 47 After

Stille! Stille! was kintig og mild, seep Lidskaben, stjal sig roligt og kært,
slag ihu, stille! stille! I sin Talebe, sin kængsel stift og endelig, da end den end
Guds Naade sel engang blise stillet — og er det ikke hans Villie, da lad i alle Bitterhed
for Magt end sig. Gud i blinde! give mig Højske til at have, til at erindre — at
gig mere end mig selv. Lad mig samle mig, lad mig være mig mine Kæmpe
Tilbed til mig, alene i Staden! give mig Kraft til at opstaae selv mere
indvoldigt kængsel efter kintig Lykke for det Lige i mig, ja, lad Enigheds
Lid oprinde i mig, drag, fra dens Time. Mads! Du, som gav mig Livet!
give mig ogsaa din Trøst, din Resignation! Stille! Stille! Lad mig
vandre i Stilled mine Dage! lad mig engang stille synke til det Bogst,
som end kintigt kan have sig end mit, kintigt, men i Stilled! lad mig
stille synke her i din Trøst, men den adner sig for mig, hem som en Over
gang til det evige Liv, som alt her skal være heppet — Stille! Stille! en stille!